

Poštšina plačana v gotovini.

Čena številki 1 Din.



MARIJIN LIST

ŠTEV. 12.

32. LETNIK

DECEMBRA 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom družtvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeći: Törna Treza, Bogojina, v zahvalo za ozdravleno stvar 10, Raduha Marija, Zagreb 10, Copot Ana, Odranci 20, Černi Terezija, Francija 29·25, Vučko Agata Francija 8·75, Tretji red, Sv. Jurij Slov. krajina 74·50, Žalik Jožef, Francija 10·75, Fujs Marija, Izakovci z Francije 64, Ferko Marta i Ciglar Marija z Francije 17·50, Ftičar Kata, Hotiza, v zahvalo za prejete dare 10, intereš za „Malo Cvetišče 1615·60. Potom N. N. darüvano 2000, Plej Kata i Žižek Kata nabrale na senji 20, Horvat Franc i Kočar Jožef nabrala v Bogojini 155·75, Halas Martin, Črensovi 20. — Oča sirot povrni obilno vsem. Odbor. — Izdali smo: za 1000 podobic francuske zahvale 148 Din.

Na siromaško blagajno pri Domi sv. Frančiška v Črensovcih sta darivali v Din. sledećive: Raduha Marija, Zagreb, na sirotišnico 10, Hozjan Marija, Odranci iz Francije 21·75. - Marija naj bo smilena plaćnica obema. Odbor.

Na podporo Mar. Lista sta v Din. darivala: Balaško Mihal, Rakičan 3, Horvat Matjaš, Beltinci 5. — Mati Boža naj Vama povrne! Vrednik.

Pristop k podpornomi družtvu Dom sv. Frančiška v Črensovcih iz Francije.

Cenjani gospod urednik! Jaz Forjan Micika i Baligač Micika ljubive siromake i ščeve biti članici podpornoga društva. Vsaka od naj daruje letno pet dinarov do najne smrti. Sve sosedi tu v Franciji i nama lejko v ednom pismi pošlete pristopne podobice. — Dobile sta. Vrednik.



LETO 32.

8. DECEMBRA 1936.

ŠTEV. 12.

Naročnikom Marijinoga Lista.

Dvatiset let smo slavili našo dobro nebesko Mater Marijo po njenom listi, po Marijinom Listi. O kak nedopovedljivo veliko zasluženje so spravila ta leta za tiste, ki so to njeno glasilo podpirali z naročitevjom i ki so si punili duše z njegovimi navuki. Z tem snopičom dokončamo 32. letnik. Ki je pazljivo čteo celi letnik, si je spravo nezmerne nebeske kinče. Od sunca vekša svetlost je sijala z „Marijinoga življenja“, štero smo čteli. Od katoličanske Cerkve pa smo teliko lepoga čteli, da so se nam oči zarosile i smo z globočine srca hvalili Boga, da smo katoličanci. Te zadnji snopič nam prinaša tolažbo katoličanca na smrtnoj vüri. Zlata vredna vsaka črka. I keliko drugih navukov je napunjavalno naše duše. Vse lepote naše svete vere so se bliščale v Marijinom Listi. Naši izseljenci so pa najšli v njem tisto, ka so doma mogli ostayiti, tak, da jih je Marijin List vezao z domačov cerkevjom i domačov očinskov hišov. O keliko navukov je pa dobila mladina!

Prezvišeni gospod nadpastir želejo, kak so pismeno sporočili, da bi si vsakša hiša v Slovenskoj krajini naročila Marijin List. Bogajte jih draga Marijina deca i naročite si ga. Čeravno so teški časi, vendar se vüpamo, da ki Mariji na čast prevüpa od svojega siromaštva odtrgati letno 16 dinarov, ga Marija teliko blagoslovi v vremenitnom i gospodarskom položaji, da ne samo da ne bo čüto teh 16 dinarov, nego dobi ešče vekši blagoslov, kak bi ga meo, če si Marijinoga Lista ne bi naročo. Posküsite, pa mi date prav. Marija je zadosta bogata i smilena i dobrotliva i puna lübezni, ka 16 dinarov zlejkotov povrne ne ednok nego stokrat, kak je njeni Jezuš to oblübo. Ki ne verje, naj posküsi, pa mi vsaki bo prav dao. Kem več blagoslova potrebüjemo, tembole podpirajmo bože delo.

Zdaj vam pa dragi naročniki naznanim, kak se bo odsehmao plačüvao Mar. List. Olejšamo vam plačüvanje, ka do mogli ešče najvejši siromaki tüdi pristopiti k naročnikom.

Cena Marijinoga Lista za leto 1937. na sküpnü naslov je 16 Din letno. Plača se zdaj do konca decembra 4 Din. i k leti l. 1937. vsaki mesec dva dinara do konca junija.

Ki ma na svoj naslov naročen Marijin List, plača za njega letno 20 Din. Zdaj decembra se plača 10 Din., ostalih 10 Din. pa do konca junija leta 1937.

Cena Marijinoga Lista prek mej države je letno 40 Din. Plača se te mesec 20 Din., ostalih 20 Din. pa do konca junija l. 1937.

Tisti naročniki prek mej države, ki majo poleg Marijinoga Lista naročene tüdi naše lepe krščanske Novine, plačajo za oboje v Ameriki 3 Dolare, v drugih državaj pa 100 Din. v našoj vrednosti. Ti plačajo 50 Din. te mesec decembra, ovih 50 Din. pa do konca meseca junija l. 1937.

Vsi naročniki Marijinoga Lista dobijo zraven tüdi Marijikin Ograček i Kalendar Srca Jezušovoga za naročnino, morajo pa biti tüdi v prišestnom 1938. leti naročniki.

Gda vam to vse naznanim, vam draga Marijina deca, želem blažene božične svetke i z Marijinov lübeznostjov napunjeno novo leto.

Črensovci, 1936. dec. 8. na lepi den Prečiste Nebeske Mamike.

KLEKL JOŽEF, dühovnik, vrednik.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala castitliva boža slüžbenica: Marija z Agrede)

Tretja kniga.

20. Od dobrih činenj, ki jih prečista Devica izkazala nekim osebam z hiži Zakarijovoj.

V hiži Zakarije je bila dekla hüdobne narave, nemirna i tožliva, ki je vnogo psüvala i preklinjala, ali je itak znala skrivati te pogreške pred svojimi gospodari. Štirinajset dni so jo sprevajali nečisti dühovje. Samo v navzočnosti Marijinoj so se potegnoli nazaj, ar jih je moč te svete gospe prisilila na to. Na Marijin pogled so delüvale na deklo tüdi druge milosti. Poleg svojih pogreškov je mela veliko sočütje do sirmaških pa je bila posebno naklonjena Mariji. Pomagala njoj je pri njenih poslaj i njoj skažüvala vsakše poštüvanje. Mariji so se povidla njena čüstva i zapovedala je hüdim dühom, naj več ne napadajo dekle.

Oni so se pitali začudeno: „Što je ta žena, da ma tak redko moč nad nami. Odked ma posebno oblast, da dela ka šče?“ Zato so znova zamrzili tisto, ki jim je „strla glavo“. Ali Marija iztrga iz njih škraplov siromaško grešnico, jo popela na pot odrešenja i jo preobrazi v ščista drugo osebo. Vstrajala je v tom stanji skoz celo svoje življenje. Bila je ponizna, zahvalna i sveta v življenji i smrti.

Tüdi je ne bila bogša od te dekle edna ženska, soseda Zakarije, ki je živela razvüzdano. Gda je prišla Marija, se je norčarilá z njene skromnosti, ali itak se je trüdila, da jo poblíže spozna, da vidi njeni pojav, nastop. Gda se njoj to posrečilo, te se ščista spremenila. Bila njoj naklonjena, ali ne znala, odked prihaja ta moč. Zavolo svojih grehov se je topila v skuzaj i srečno se oslobodila vseh grešnih poželenj. Trüdila se, da kem pogostej vidi mater milosti. Ona njoj toga ne kratila, nego njoj pomogla pri njenom rešenji.

Tüdi druga čudovita spreobrnjenja te vrste je Marija povzročila v Zakarijinjoi hiži. Cela hiža je bila posvečena ž njenim življenjom. Pravični so še bole napredüvali i bili obsipani z novimi milostmi. Vse to je dosegla presveta Devica s svojov navzočnostjov i z nekolko reči. Večkrat njoj Gospod nazvesto, ali oseba, ki se njoj približava, spada med odebrane ali zavržene. Odebrane je blagoslavlala — tak tüdi v nebesaj dela — i molila Boga, da jih spopuni v svojem prijateljstvu i milosti. Če pa je nasprotno zaglednola grešnika, je prisrčno molila za njegovo opravičenje, ka je največkrat tüdi dosegla. Če je bio človek zavrženi, je bridko jokala i ponizila se pred Vsevišnjim, ar se je gúbila njegova slika i delo njegovoga božanstva.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

Katoličanec lepo vmerje.

„O, kak sem srečen, da sem kotriga katoličanske Cerkve!“ (F. W. Weber, pesnik.)

Leta 1846. se je povrno v katoličansko Cerkev v Ameriki pravnik Peter H. Burnett. Dvajsti let za tem je napisao knigo od vzrokov, ki so ga pripravili do toga stopaja. Potom, kda je zaspevao v njoj krasno hvalo katoličanskoj Cerkvi, pravi: „I tak ne je nikše čüdo, da je tak težko pridobiti katoličanca za protestantizem, ne na vrhki njegovogá življenja, tak težko ob smrtnoj vöri, da se to tüdi sigurno ne dogaja. Ne je znani niti eden primer, da bi kakši katoličanec na smrtnoj posteli spremeno svojo vero, medtem ka je jezere protestantov to včinilo; . . . v toj strašnoj vöri, kda večnost pred očmi vmirajočega razvija svoje neskončne daljave, o, te nieden katoličanec ne proba spremeniti svoje vere“ (Rosenthal B. III. S. 441.)

A zakaj nešče nieden katoličanec spremeniti svoje vere pri

smrti? Zakaj teliki, ki — neso živeli več katoličansko, ali so živel kak neprijatelje Cerkve, v težkom betegi hrepenejo pá po veri svoje mladosti i svoje prve Bele nedele? — *O lepo, tak lepo se vmerje v sencí naše Cerkve!* —

Melanchton je bio Luthrov pomagač. Kda je njegova mati jako zbetežala, je pitala svojega sina, ali naj vmerje v starojali novoj veri. On njoj odpiše: „*V protestantskoj cerkvi se ležej žive, a v katoličanskoj se ležej vmerje!*“

Našoj Cerkvi se jako rado v oči meče, da nikaj ne včini za zemelško srečo človeka; da ga samo tolaži z modrúvanjom i večnostjov. Te očitek je neosnovani. Kakpa da nas opomina, naj v vsakdanešnjih skrbih ne pozabimo na naš namen i kónc; vči nas, da „ravnamo z zemelskimi dobrotami tak, da ne zgúbimo večnih“ i vsikdar znova nas opomina, da nemamo tú svoje stalne domovine, nego jo moramo iskati v prišestnosti. „Poznaš li kraj, od šteroga srce v težkih vöraj guči? — Ne je na zemli, nego v nebi gori“. — Túdi v jasnih dnevaj življenja i v opojnosti prebújene mladeniške radosti nas opomina: „*V vseh svojih delaj se spomeni svojih poslednjih reči i nikdar ne boš grešio*“ (Sir. 7, 40). Tak nam túdi te, kda smo zdravi, ne da pozabiti smrti. — Istina je túdi to, da nas Cerkev vči, naj iščemo to, „ka je odzgoraj“, da je za rešenje düše edno potrebno: „*Iščíte najprle bože kralestvo i njegovo pravico* (Mat. 6, 33); *ka pomaga človeki, če si celí svet pridóbi, na svojoj düši pa škodo trpi?*“ (Mat. 16, 26). Ar pa sunce lejko zaide túdi pred večerom, zato nas Cerkev vsikdar opomina, da bodimo pripravleni, da se čuvasmo smrtnoga greha, da ostanemo v posvečújočoj milosti. Ona nas vči, da túdi dobra dela, štera včinitimo v smrtnom grehi, nemajo zaslužnja za nebo. „Vsaki den, ki je mino zobston, je nepopisani list v knigi tvojega življenja“. — Ona nas opomina, naj živemo v miri z Bogom, da svoja dela posvečújemo gledoč vsikdar na Boga i z dobrim nakanenjom. Vči nas, naj križ obinemo i ljubimo i božo previdnost slavimo túdi v najžmetnejših vöraj življenja, v nesreči, bolečinaj i smrti.

Posebno je genliva ljubav i skrb Cerkve, kda zbeteža štero od njene dece, če beteg postane močen i nevaren, če se na obzorji življenja prikaže smrt s svojov kosov, klonka na dveri betežnikove hiše i šče iti notri. Pride doktor, da zdravi betežno telo, da vzdrži sprhneni glinasti ovoj, ali pozovejo túdi dühovnika, da zmiri düšo z Bogom i blagoslovi njeni odhod s toga sveta. I dühovnik pride — znabiti v kmičnoj polnoči, znabiti v viheri i blatí, pride z Zveličitelom na prsaj i s pozdravom: „Mir toj hiši!“ i stopi k betežniki. Zbrani vküper molijo čislo, betežnik opravla svojo zadnjo spoved. — Potreto požalúvanje njemi puni düšo: „Gospodne, bodi milostiven meni grešniki!“ a dühovnik guči v imeni božem i od Njega pooblaššen guči reči milosti: „Odvežem te od tvojih grehov!“ — I kak poletni vetrič zapiha v očiščenoj düši milost boža, mir i ljubav. — Genlivi je čas, kda domači klečijo okoli betežnikove postele moleč i jo-

kajoč, a duhovnik da duši sveto popotnico, kak krepilo i pomoč za drugi svet. — „Glejte, agnjec boži, ki odjemle grehe sveta“. — „Sprimi brat, sestra, za popotnicó telo Gospoda našega Jezusa Kristuša, ki naj te čuva hľadih neprijatelov i te pripela v večno življenje“.

Nego s tem je šče ne izčrpana materinska ljubav naše Cerkve. Ona se pripravi, da se z Bogom pomirjena duša okrepča i posveti za poslednjo, teško i tesnobno vöro. Ne pozabi na reči sv. pisma: „Če je što med vami betežen, naj pozove duhovnike Cerkve i naj ga v imeni Gospodovom z oljom namažejo i nad njim molijo. I verna molitev betežnika reši i Gospod njemi olajša i če je v grehaj, njemi bo odpüščeño“. (Jak. 5, 14. 15). Kak bogato i potrebno tolažbo ma te list sv. Jakoba, iz šteroga se je Luther norca delao.

Goethe je ednok lepo pisao od svestev Cerkve, tüdi od svestev vmirajočih i od slednjega mazanja je pravo: „Kdä nega več nikšega zemelskoga poroštvä, te se slabotnomi z nebeskim poroštvom osigurava blaženo življenje v večnosti“ (Aus meinen Leben II.) Što more dostakrat biti pri posteli vmirajočih, zna, kak težka je slednja vöra, kakša je bojazen, kak je strašna smrtna tesnoba. I za to poslednjo vöro nam je Bog dao v svojem večnom smilenji čüdivito svestvo, slednje mazanje. Povedano je nindri od njega: „Ti mi ublažüješ bolečine, pa me razveseljavaš pri ločitvi s toga sveta . . .“

Katekizmuš pravi, da slednje mazanje zbríše ostanke grehov, krepí v bolečinaj, a posebno v smrtnoj tesnobi. Ja, Goethe ma prav, kda pravi: — kda nega več nikšega zemelskoga poroštvä, te pride Cerkev s poroštvom blažene večnosti; . . . pa šče dele ide nežna skrb Cerkve: ona podeli betežniki v smrtnoj vöri odpüstek, to je, oslobodí ga vseh vremenitnih kaštig i s tem včini dušo sposobno, da gleda lice bože.

* * *

Ravno ta svestva za vmirajoče so glavni i najglobši vzrok, da katoličanci navadno tak mirno i Bogi vdano vmerjejo. V ednoj knigi, ki jo je pred kratkim časom izdao eden protestantski vladni svetovalec, čtemo ete dogodek: Eden stari protestantski bolničar, ki je vnogo let služo v ednoj velikoj berlinskoj bolnici, obišče ednoga dneva katoličanskoga duhovnika i ga prosi, da ga sprime v katoličansko Cerkev. Pitani za vzrok te svoje odločbe, odgovori bolničar etak: „E, vidíte, razlike med navukom katoličanske vere i protestantske cerkve so meni ščista nepoznane; nego nekaj sem se navčo. V bolnici sem stotinam lüdem dvoro i je gledao, kak vmirajo. Billi so to lüdjje različnih ver i vereizpovedanj. *Ali tistí, ki so vmirali najvdanejše i najpobožnejše, so billi navadno katoličanci.* I tak sem prišeo do osvedočenja, da vera, v šteroj se da najlepše vmreti, mora biti tüdi najbolša“.

Pred večimi leti je ležala v Sarajevi jako betežna mohamedanska deklina i zahtevala, da prestopi v katoličansko Cerkev. Pitana za vzrok odgovori: *da so katoličanci, ki jih je ona spoz-*

nala v bolnici, vmrti tak spokojno i Bogi vdano, . . . zagotovo mora biti katoličanska vera prava i zato žele vmreti kak katoličanka.

Eden protestantski doktor je tumačo kak poseben pojav, da so v njegovoj vnogetnoj i velikoj praksi *katoličanci vsikdar mirnej i Bogi vdano čakali na smrt* . . . pa tüdi takši, ki so se začetka protivili, kda je dühovnik prišeo k njim . . . mirno i kratko so se pripravili na smrt (Hamerle, Licht oder Irrlicht, 122). Mora biti istina: *katoličanec lepo vmerje!*

* * *

Fa tüdi sledkar, kda je sprijao svestva za vmirajoče, ne zapüsti Cerkev svojega lüblenoga betežnika. Marlivo prihaja dühovnik k botežnikovoj posteli kak tolažnik i poslanec boži. On vči težko betežnoga, ki že z vüpanjom gleda na jütrašnje zarjo večnosti, zlato umetnost, to je: kak bolečine tela, võre najvekše tesnobe, bolečine i smrtno stisko spremeni v dragoceno blago večnosti, šteroga njemi niti smrt nemre vzeti. Vsako, tüdi najmenše delo, včinjeno iz lübezni do Boga, vsaka bolečina, velika ali mala, če se prenaša iz lübezni do razpetoga Zveličitela, njemi bo odküpnina za vekše, večne radosti.

Gotovo pa, kda se bliža võra smrti, kda že smrtna stiska pritiska srce, *mi katoličanci pá zovemo dühovnika*. I on pride — den i noč pripravljeni, da pomaga; žrtvüje svoj nočni mir, ne plaši se duge poti, ne vremena. *O, katoličanski dühovnik je prijateo i tolažnik vmirajočih*. Gledaj ga, tam stoji z vijoličastov štolov prek ramen pri posteli vmirajočega. Ravno je s poslednjov odvezov osrečo düšo, ki se že loči od tela. Priklanja se nad vmirajočim, prijazno njemi sveti s svetlostjov vere v prepadaž smrti, guči njemi od blaženoga konca i od videnja s svojimi dragimi, štere je smrt že prle pokosila.

Spüšča se mrak. Vmirajoči bije svoj poslednji i težki boj. Angeo smrti že razprestera svoje peroti nad postelov vmirajočega. Pomali izgoyarja dühovnik vmirajočemi blagoslov Cerkev: *Loči se, krščanska düša v miri! Blagoslov našega Gospoda Jezüša Kristuša naj te napuni! Moč njegove strašne mantre i smrti naj ti da moč! Zmagoslavni znak svetoga križa naj te čuva! . . . Gospod naj se te smilüje i te blagoslovi! Gospod naj ti bode milostiven, naj ti odpüsti tvoje grehe i ozdravi tvoje rane. On naj blagoslovi tvoj odhod s toga sveta i naj blagoslovi tvoj prihod v večnost! . . .*

Zdaj je vmirajoči zdehno poslednji težki dih . . . trüdna düša se loči, . . . dühovnik jo sprevodi do božega trona i jo sprevaža s poslednjimi pozdravi te zemle. „ . . . Pridite na pomoč, svetniki boži, pridite naproti, angelje Gospodovi, sprimate njegovo düšo i nesite jo pred tron Najvišjega . . . Gospod, daj njemi (njej) pokoj večni i svetlost večna naj njemi (njej) sveti . . .“

I nato poškropi z blagoslovenov vodov telo, iz šteroga se je izselila düša, a mrtveča soba se napuni s pobožnimi düšami, ki molijo za pokojnoga — pokojne düšo, da njej izprosijo milostno sodbo i blaženo večnost . . . *O, kak lepo vmerje katoličanec!*

Cerkev blagoslovi tüdi šče grob. Kda je telo položeno v

zemlo, kak seme posejano za vstajenje, poškropi duhovnik z blagoslovenov vodov trügo i moli: „Z nebeskov rosov naj okrepča tvöjo düšo Oča, Sin i sveti Düh!“

Dišava kadilá se vije nad poslednjim, tihim prebivališčom mrtveca, a svečenik govori v imeni Cerkve: „Z nebeskov dišavov naj razveseli tvöjo düšo Oča, Sin i sveti Düh!“

I vrže trikrat na trügo zemlo, govoreč: „Z zemle si me stvoro, z mesom me obdao, Bog, Zveličiteo, obüdi me na sodnji den!“

Znamenje Zveličitela Gospoda našega Jezuša Kristuša, ki te je s tem znamenjom rešo, naj bo zaznamenüvano nad tebov! Mir s tebov!

I že donijo v cerkvi tužni glasovi orgol: „Requiem aeternam . . . daj njemi (njej) večni pokoj, Gospod i svetlost večna naj njemi (njej) sveti!“ — V čarnom plašči stopi duhovnik k oltari i darüje pravičnomi Bogi za düšo pokojnoga(e) neskončno daritev. — I kda so prek tihoga groba šla že desetletja, kda so te sorodniki i prijatelje že davno pozabili, kda nega več kame-na (spomenika) na grobi i več nišče ne misli na tebe, o, Cerkev te ešče ne pozabila, se te šče spomina v molitvi pri oltari. Na Düšni den ide v slovesnoj procesiji na pokopališče, moli tüdi za tebe i duhovniki vsega sveta darüjejo te den svete daritve naših oltarov za vse siromaške düše. O, Cerkev te ne je pozabila. Šče po vnogih letaj pošila ona pozdrave te zemle, ta v tih, mili kraj düš i na obale večne domovine . . .

Ah, katolicanec vmerje zaistino tak lepo! . . .

Nevtepena.

Vsaki človek je meo greh na sebi, Ti nikdar.

Vsaki človek je žalo Boga, Ti nikdar.

Vsaki človek je delao kaj proti Božoj voli, Ti nikdar.

Vsaki človek si je zaslüžo kaštigo, Ti nikdar.

Vsaki človek je bio nepopolen, Ti si vsikdar bila najpopolnejša

Vsaki človek je na greh nagnjen, Ti sama na dobro.

Vsaki človek je potrebüvao rešenje, Ti z svojim Jezušom si naša soodrešitelica.

Vsaki človek je iskao milošče, Ti sama si bila puna ž njimi.

Všaki človek šče biti vsikdar popolnejši, srečnejši; najvekšo popolnost i srečo si dosegnola samo Ti.

Vsaki človek bi rad vživao čast i slavo, najvekšo si dobila samo Ti, kda si bila brez greha poprijeta, kak nikdar nišče pred Tebov ne bio i nikdar nišče za Tebov ne bo.

Zato te pa prosimo, skrij nas pod Tvoj deviški plašč, da se pokrije ž njim naše siromaštvo, da se ozdravi naša bolezen, da se ščisti naša nesnaga, da se olepša naša düševna

obleka i postane svatbena, v šteroj mo vredni vekomaj se veseliti z Tebov, Nevtepena, na nebeskom gostüvanji.



Brez greha poprijeta Devica Marija, reši nas smrtnoga greha.

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše. III. Molitev.

7. Vüstnih molitev opravljamo malo, nego te naj zvirajo iz srca. Človeki ne da moči vnogo jela, nego dobro prebavleno jelo. Neštérni pobožno opravleni Očanaš ali kratki psalm več vala, kak vnogo čiseo i dnevnic, če je z silov opravlamo.

8. Če te med takšov molitevjav, na štero ne si obvezan, Bog na premišlavanje zove, nasledüj njegovo vabilo; s tem Bogi jako ljubleno zméno včiniš.

„Če te med čtenjom kaj v duši gene, odloži knjigo i jo samo te vzemi v roke, kda tisto mesto več ne da hrane za dušo. Poprek moremo za gotovo vzeti, da tiste istine, štere bole odgovarjajo našoj duši i nas v gotovom pogledi presvetijo na to gledoč, kakše žrtve moremo Bogi doprinesiti, so istine, v štere je Bog neke milosti skrio za nas. I te moremo brez odlašanja sprejeti. „Veter piše, kde šče“. (Jan. 3, 8). „Kde je pa Düh Boži, tam je sloboščina“. (II. Kor. 3, 17). Tak piše Faneloy v knigi „Krščanske misli“. Ravnotak piše sv. Francišek Sal. v knigi: „Prava pobožnost“: „Skriynost vseh skrivnosti y molitvi y tom stoji, ka nagibe milosti v prostosti svojega srca nasledüjemo. Čeravno maš več misli za molitev, Bog te pa vabi, kda se v njegovo nazočnost postaviš, k premišlavanji, te ne opravljaj molitve, nego premišlavanja i kembole boš prosti y mirem, tem boljše bo, ar tembole se poglobi tvoj razum“.

Bl. p. Jožef Pignatelli D. J.

(1737—1811).

Narodo se je v Saraguzi na Španjolskom 1737. leta iz knežvske družine. Že kak dete je ostao brez roditelov. V 15 leti zapusti brate, bogastvo svojega doma i odide v jezuitski réd. Kak mladi jezuit je razvio jako zaslužno delovanje. Po navadi tistoga časa je predgao na vulicaj, bio je profesor šolske mladine, brano je Družbo pred ogrizavanjom neprijatelov itd. Vnogi odličniki so prihajali k njemi po nasvete, sam je pohajao robe, na smrt obsojene pripravlao na zadnjo pot, tak ka nieden ne ymro nespokorjen. Zavolo toga so ga zvali za očo obešencov i on se je bole ponašao s tem, kak s svojim knežovskim na-



Bože Detece, daj nam Angelsko srce, da mo te vredno molili.

slovom. Bio je 30 let star, gda so Jezuite pregnali iz Španjolske na otok Korsiko. Njuvi neprijatelje so je zatožili pri španjolskom krali Karoli III., da hujskajo narod, da so pripravlali zasedo krali itd. — pa ravno Jezuiti so edini mérili lüdi. — Zato jih je krao nazlük papinim protestom pregnao na otok Korsiko, brez da bi se osvedočo od njüve krivice. Tüdi naš p. Jožef Pignatelli je zapüsto svojo drago domovino v najlepšoj dobi svojega življenja star 30 let. Njegov brat ga je nagovarjao, da njemi od krala sprosí slobodno prebivanje v domovini, či se odpove Jezušovej Družbi. Pa on rajši odide i na Korsiki deli usodo z brati svojega réda. Burbonski dvor pa ešče ne mirüje. Od pape Klementa XIII. zahtevle, da scela odpravi Jezušovo Družbo, čiravno so papa malo pred tem izdali bulo „Apostolicum pascendi munus“, v šteroj hvalijo Jezuite i povdarjajo prevelka njüva zaslužnja za vero i Cérkev. Papa pišejo ostro pismo Karoli III., v šterom njemi pravijo: „Ka pa bo pravo svet, Veličanstvo?! Ka

bo pravilo nebo!“ Pa je nikaj ne hasnilo. Zakon od pregnanstva je ostao v svojoj moći.

Papa Klement XIII. so se do zadnjega časa ostro borili za obstoj Jezuitov. Za vladanja Klementovoga naslednika, pape Klementa XIV. so se Burbonci ojačili. Zagrozili so papi, da bo zaplenjeno vse cerkveno imanje na Španjolskom i da se izneverijo cerkvi, če ne razpusti Jezuitov. Z žalostnim srcom nato razpusti papa leta 1773. Jezušovo Družbo. Družba je bila razpuščena, ne pa scela odpravljena i to so preprečili ništerni drugoverci: Protestant Fridrik II. v Prusiji i pravoslavna casarica Katarina II. v Rusiji. Imenüvana casarica je zato obdržala Jezuite, ar je obečala, gda je zasedla prestol, da ka se tiče katoličanske vere, ostane vse tak, kak je ona našla, dekreti pa od razpüsta Jezušove Družbe do nje so niti ne prišli.

Kak svetni dühovnik je živo p. Pignatelli po razpüsti Družbe ešče 24 let v Bologni. Meo je zvézo z vsemi bivšimi brati jezuiti, samo da na té način očuva v njih pravoga düha Jezušove Družbe i močno vüpanje, da Družba na novo oživi. V Bologni je bl. p. Pignatelli napravo vnogo dobrega. — Pomagao je bratom redovnikom, sirotam; spreobračao je one, šteri so zajšli s pravoga pota vere i jakosti.

Klement XIV. so tužni i žalostni vmrli zavolo nevol, štere so tlačile njih i vso katoličansko Cérkev. Papov prestol zasédejo za njim Pij VI., ki dajo bl. p. Pignatelli izjavo, da priznavlejo za prave jezuite njega i njegove tovariše, naj pa ešče nadale nosijo obleko svetnih dühovnikov. — Vojvoda Parmski si zažele Jezuite v svojo pokrajino. Z papovim dovolenjom ido oni ta i odprejo zavod za vzgojo mladine. V tom zavodi ponavla p. Pignatelli redovniške oblübe po 24 letaj življenja zvüna Družbe. Papa Pij VI. so vmrli kak Napoleonov rob. — Pater Pignatelli pa postane vučiteo novincov, v štere zasaja düha sv. Ignacija, kak ga je mela stara Družba. Postane provincijal, deli miloščino i hrani robe po vozaj. Papa Pij VII. dovolijo Jezuitom, da prevzemejo rimski kolegij i hospicij sv. Panteona. Tü je bl. p. Pignatelli znova razvio svoje delovanje. Prosi miloščino i jo deli sirmakom; v njegovih rokaj se dari na čüdežni način pomnožüjejo; brate redovnike pošila v bolnišnice, da se brigajo za düše trpinov, pripravla predge za verno lüdstvo, spovedavle.

Leta 1811. zbeteža i preda vse stvari patri ekonomu. K sebi pozové vse jezuite i se poslovi od njih. Obide vulice, da ešče zadnjokrat darüje siromakom. Blažene smrti vmerjë v 74 leti življenja. Včakao se je ešče, da se je Družba obnovila. Pater Pignatelli je bio vsikdar veren svojemi zvanji i Božim nagibom, vdan molitvi, trdno je zavüpao v Boga i dobra dela smilenosti je v celom življenji opravla.

Na v u k. V katoličanskoj Cerkvi je vnogo raznovrstnih redov i redovniških družb. Redovniki so prvi odpirali šole, negovali znanost, kniževnost i umetnost. Tüdi dnesdén se oni bavijo z znanstvenimi deli, a poleg toga pomagajo dühovnikom s tem, da držijo misijone, dühovne vaje, predge itd. S perom i rečjov branijo sv. vero.

V Bethlehemi.

Večer je nastao. Marija i Jožef sta štalico, kak se je pač dalo, vred vzela. Jožef je od dobrih ljudi nekaj proso i Mariji ležišča pripravo. Ona je pa za njega večerjo pripravila. Tema je postala i Jožef je lego k počitki. Marija je pa ne mogla spat. Znala je, da je njena vura prišla. Skoro bo vidila svojega sinka i ga k srci stisnola. Ona se je popolnoma potopila v to veliko skrivnost, i njeno srce se je topilo v blaženosti i radosti, kda je zaželela svoje dete. To pa naednok leži pred njov. Obdano od velike svetlosti, v svojoj nemoči i lübeznivosti. Brez bolečin, štere so posledica poprijetnoga greha za druge matere, brez toga, ka bi se pečot njenoga devištvazrazio, je porodila dete. Z najglobšim čütenjom i z nepopisnov pobožnostjov je dete vzela gor, je s prekipečov blaženostjov stisnola na svoje srce, je povila v plenice, štere je s sebov prinesla i je je položila v jasli na kúpček slame i sena. Nato je pozvala Jožefa i sta oba pokleknela pred jasli i ne sta se mogla nagledati lüblenoga deteta.

Tüdi mi pokleknilo v dühi poleg njeva i pozdravimo z notrašnjov pobožnostjov Bože Dete.

Sem k jaslicam poklekno . . .
Sem mamiko pogledno :
„Bi smeo Ga vzeti v naročje?“
Pa sladko pravila mi je :
„Zato sam porodila Ga,
Da srečen ž Njim si vekomaj.
Le varvi Ga,

Ne pozabi pa :
V sirotaj On žive,
Tem odpri svo srce,
Ka moreš, rad, o rad njim daj,
Te Jezus moj
De tüdi tvoj.“

— Sn.



Marija moli svojega Jednorodjenega Sina. Sveča, ki poleg nje gori, je naša od lübezni plamteča vera.

Po Kristušovej poti. XVIII,

1. Ki trdi, da čistost mojih navukov jedino on zagovarja, naj pazi, da s svojov gizdov nede škodo mojoj stvari.

2. Nišče mi ne more vekše hüdobije napraviti, kak če z nepripravnim orožjom šče mojo Cerkev braniti.

3. Tistoga, ki jo šče z drugim orožjom, kak z pravicov i poštenostjov braniti, moremo ne za svetca, nego za norca meti.

4. Ki se vsikdar pači nad drugimi i v svojih bližnjih samo falingo vidi, naj pazi, da vednako hodi i naj si pregledne svojo dūšno vest.

5. Več vala malo opraviti, nego dobro, kak dosta začeti i ne dovršiti.

6. Več vala v srednje potrebno delo resno se podati, kak na veke senjati od popolnosti i nika ne delati.

7. Več mi hasni tistoga ponizna gorečnost, ki se združji z prijateli v deli, kak pa krič v se zapretoga človeka, ki stonja v svojem brlogi.

8. O, če bi bili moji vučeniki, ki med svetom živejo, vsikdar krščeniki!

9. Žalostni katoličanci so tisti, ki neso niti k dūhovniškomi, niti k redovniškomi stani pozvani, pa se ne morejo z svojimi bližnjimi za družbeno delo združiti.

10. Nikaj ne zahteva bole združitye, kak vera, štero sem jaz nastavo; nikaj je ne tak enotnoga, tak živoga, kak telo, šteromi sem jaz glava.

12. Zdrūžo sem svoje apoštole i vučenike; zdrūžo sem moža i ženo; zdrūžo sem siromake z bogatci, vučene z nevučenimi, velike z malimi, sluge z slobodnimi, pogane z povrnjenimi židovi.

12. Jaz sem pravoga napredka Pot, jaz sem Pravica, štera vsaki zdrav razum presveti; jaz sem Žitek, od šteroga shaja vsako človečo, družabno, naravno i nadnaravno življenje.

13. Zato sem prišeo, da življenje dam i to v obilnosti; naj obūdīm dūšo i telo.

14. Jaz sem izobrazba narodov; tisti, ki poedince bliže spravi k nebi.

15. Če je kde red, je od mene; i če je kde nered, te prihaja od človeka i od sovražnika človečega roda.

16. Ka je v znanosti istina; ka se dajo razvozlati te zmote; ka je lūbezen med lūdmi i mir pa pokoj v državaj; ka jakosti cvetejo: vse od mene shaja. Vsaka istina i zvišenost svedoči za mojo pravico i zvišenost.

17. Vsako dobro, štero se od največšega dobra oddali i postavi sebe na toga mesto: je samo na videz dobro, po pravici pa hūdo; i zavolo kvara i pūstine, štero napravi, bo čūtilo mojo pravičnost, če njemi obilnost mojega smilenja ne zvabi pokorne skuze z oči.

18. Svestva so znamenja milosti, štere delijo i so najdrůžabnejša sredstva Cerkve.

19. Daritev svete meše predpostavlja bratstvo lůdi. Pa vendar keliko kršćenikov misli nato, da bi z důhovnikom sv. mešo za svoje brate darůvali?

20. Očanaš predpostavlja bratstvo lůdi. Pa vendar kelikim mojim sinom pride na pamet, da bi ga v důhi lůbezni opravili?

21. Oltarsko Svestvo predpostavlja bratstvo lůdi, pa vendar keliko kršćenikov pristopa k njemi z bratskim srcem?

22. Občestvo svetcov predpostavlja bratstvo lůdi. I vendar keliko kršćenikov misli na zemli na to, da bi bratsko pomoč prosili od nebeskih kršćenikov?

23. V mojem deli je vse združitev: združo sem lůdi z svojim Očom, zemlo z nebov, Adamovo deco z miloščov; i ka obsojam greh, je zato, ar te loči človeka od Boga i brata od brata.

24. Vi ste moji vučeniki; vi ste moji prijatelje; vi ste moji bratje; vi ste moji sinovje. Ste ponosni na te časti? I štera so tista vaša dela, štera vas vredne vćinijo za te časti?

Salezijanci v Španiji.

Gotovo ste prečteli lepi, a zednim pretreslivi članek od Španije. Ta dežela je jako daleč od nas, a vendar si ne smo popunoma tůji. Celi kršćanski svet sprevaža z nekšov grozovitostjov potek španskih dogodkov, ar je od toga v velkoj meri odvisna usoda ostale Evrope i tak tůdi naša usoda. V Španiji živejo po večini lůdje, ki se preživlajo s poledelstvom i živinorejov. Po naravi so dobri i preprosti, kak je dober i preprosti naš slovenski narod. Vseh prebivalcov je povprečno 24 milijonov i so skoro vsi katoličanci, niti nega 1⁰/₀ drůgovercov. Mogoče se bodete čūdili i te pravili: „Kak je prišlo do tak strašne revolucije med samim kršćanskim lůdstvom?“ Spomniti se moramo reči sv. Evangelija, ki pravi, da so deca toga sveta bole pametni, kak pa deca svetlosti. V Španiji so se slabi bole pametni pokazali. Najprvle so začnoli z nedužnov propagandov, v šteroj so branili pravice delavstva i zahtevali svobodo štampa. Kda so to dosegnoli, so v novinaj, v revijaj i v filmaj širili komunistično idejo i norili preprosto lůdstvo, ki rado verje vsakšemi kričači. Slikali so njim komunističen raj, šteroga so pa ešče dozđaj nikomi ne dali i tak so si pripravili tla. Pravih komunistov je jako malo, a največ jih je zaslepenih, ki morajo slepo vršiti povelja komunistične vlade, ki je vmorila v sebi človeka i zdaj divja bole kak nema zverina. Ka se dnes godi v Španiji, to se vůtro lahko zgodi v Franciji i potom v drůgih državaj. Ne smemo si misliti, da pri nas nega komunistov. Tůdi pri nas so i samo čakajo priliko, da bodo lahko dejansko pokazali svoje prepričanje. Zato bodimo previdni!

Opisati ščem samo eden primer neizmernoga trpljenja, ki ga te dni preživla nesrečna Španija. Znana so vam grozodej-

Prečista Mati Boža, občujaj v
čistosti namestnike tvojega
Jezuška.



stva, štera so bolševiki vprizorili i šče dnes den vprizarjajo v toj bratskoj moriji. Čteli ste že, ka so delali z redovnicami, redovniki i dühovniki, kak so jih mantrali, ar ne so se šteli odpovedati pravoj veri, ar ne so šteli zatajiti Kristuša i njegove Cerkve. Ravno tak so vam znana bogoskrunstva, štera so počinjali i šče dnes počinjajo s svetimi hoštijami. Kda človek čüje i čte od teh zverinskih dogodkov, more trepetati od groze i praviti: „O, Bog, zakaj vse to dopüstiš, zakaj ne pokončaš teh peklenskih slüžabnikov?“ A mi znamo, da je Bog neskončno potrpežlivi i neskončno smileni, da nešče smrti grešnika, pa naj si bo celo komunist, nego šče, da se grešnik spreobrne i žive. Opisao vam bodem, ka so neštetni salezijanci morali pretrpeti. Meli so salezijanci na Španjolskom 53 zovodov, v šterih je delüvalo okoli 767 sobratov. V teh zavodih se je vzgajalo 22.700 mladine, med šterimi je bilo 80^o/_o delavske i kmečke mladine. Dnes je skoro vsaki zavod samo küp razvaline i vnogi sobratje so dali svoje življenje za svoje ovce.

Eti smo meli precu tovarišov Španjolcov, ki so z nami študirali bogoslovje. Med počitnicami so se podali v domovino, a prišli so ravno te na svoje domove, kda je vövdarila revolucija. Siromacije ne so meli niti teliko časa, da bi si oglednoli domačijo, da bi pozdravili svoje domače, so že mogli bežati, a ne vedoč kam. Tisti, ki so mogli priti do nemškoga, talijanskoga ali portugalskoga konzulata, so tam dobili potne liste i ž njimi pobegnoli. Tak se je rešilo vnogo redovnic, redovnikov i dühovnikov. V tom pogledi so se Nemčija, Italija i Portugalska najbolje izkazale i zato njim dnes odrešeni del Španije zazavle: ‚Živijo‘. Vsi ne so bili tak srečni. Za neštterne se šče dnes ne ve, kde so i ka je ž njimi. Med temi so tüdi bili novomešniki, ki so v svečanom razpoložnji pričaküvali i hrepeneli po tistom dnevi,

kda bodo prvič stopili pred oltar Gospodov, kda bodo za svoje drage prvič darüvali presveto Daritev. Prišeo je pa vuk i jih je vse razgnao, a vnoge pokončao. Tisti, ki ne so mogli pobegniti, so se pridružili verobrancom, da skupno ž njimi pomagajo nesrečnoj domovini. To je ne navaden upor, nego kak pravijo Španjolci, to je pravi krščanski boj, ar se borijo za Kristuša i njegovo Cerkev.

Število žrtev je zdaj že daleč prestopilo broj od 100.000 ljudi. Ne mislite si, da je večina spadnola v boji, ne, večina je bila vmorjena doma, ar ne štela pogaziti katoličansko cerkev. Za ednok je šče ne mógoče dati natenčen izid, ar šče ne konec klanja i zagvüšno se bodo nešternim ježili vlasovje, kda bodo zvedili, kelko nedužnih ljudi je bilo vmorjenih.

Dozdaj je bilo vmorjenih v Španiji 18 salezijancov, a za vnoge druge se šče nikaj ne ve. Tü vam prinašam nekaj podrobnosti od teh modernih mantrnikov.

Vlovili so mladoga sobrata Jožefa Marqueza, ki je bio profesor v zavodi i so ga odegnali z drugimi dühovniki, da ga strlijo. Zadeli so ga slabo i ga samo ranili, a vendar tak, da je obležao na zemli. Mislili so, da je mrtev i so ga zato z drugimi mrtveci naložili na tovorni äuto tak, da je krv od mrtvecov kapala ne njega. Kda so jih pripelali na pokopališče, so opazili, da mladi mož šče žive, zato eden izmed razbojnikov pravi svojim tovariši: „Morava ga končati“. A te njemi odgovori: „Se ne spleča, ve nede dugo živo, ar njemi neprestanoma teče krv“. Vrgli so ga v mrtvečnico. Ponoči se njemi je posrečilo priti do nekše vode, kde si je oprao rano, i po dvodnevnjoj hoji priti v naš samostan v Sevillo.

Gospoda Rajmunda Goicoechea, ravnatela v Madridi, so edno vöro meli privezanoga k zidi. Ves te čas ga je stražo vojak, ki je držao puško naperjeno proti njemi. Proso je, če bi smeo iti po sv. Hoštije, misleči v sebi, da jih bodo brezbožniki onečastili, a toga so njemi ne dovolili. To ga je tak bolelo, da je za dva dni vmro od žalosti.

V začetki revolucije se je sobrat Anton Fernandez Camacho podao na pot, da bi obiskao svojo mater. Bio je oblečeni v civil. Kda je šo prek najbolje nevarnoga dela mesta, so ga brezbožniki stavili i ga preiskali. Ar sö najšli pri njem svetinjice, so ga pitali: „Ka ti ešče verješ v to?“ A on njim nevstrašeno odgovori: „Ja, verjem do smrti“. I taki so ga vmorili.

Pri Mohernando so stavili mladoga dühovnika, ki je delao svoj novicijat pri salezijancaj. Bio je v civili. Odegnali so ga v Guadalajaro, da bi ga izročili svojim povelniki. Naskori so ga prignali nazaj i ga preiskali. Meo je pri sebi razpetje i pravli so njemi: „Vrži to na tla i sklači ga v blato“. A njegov odgovor se je glasio: „Nikdar“. Tüdi njega so taki vmorili.

Vnogo jih je na te način vmorjenih, a vnogo jih šče čaka na smrt, pripüščeni na milost i nemilost krvoločnih bolševikov. Vendar so se salezijanci ne prestrašili i ne bodo zavolo toga

zapustili Španije, ar dobro znajo, da bo po tej nevihti znova zasijalo sunce svobode, kak sija dnes na Portugalskom, ki je pred kratkim preživela ravno takši boj. A mesto tistih, ki so spadnoli kak mantrnicje Kristušove Cerkve, bodo zavzeli drugi, ar je že Tertulija pravo poganskomi sveti: „Krv mantrnikov je seme novih krščenikov“.

A vi, bratje, molite, da bodo kem kračiši tej dnevi, da bo naskori zavladao mir nad Španijov. Te bo v Španiji znova gori stanola iz katakomb pomlajena Kristušova Cerkev, štero ne so mogli premagati Rimlani, če tüdi so se borili proti njej skoro 300 let. I kak je ednok Julijan Odpadnik pred smrtjov na ves glas zakričao: „Zmagao si Galilejec“, tak si bodo razbili glave vsi tisti, ki se dnes z najvejšov peklenskov silov zaganjajo v Kristušovo Cerkev v Španiji, ar na njenih vrataj tüdi tü stoji napis: „I peklenska vrata je ne bodo premagala“.

ZELKO ANTON,
salezijanec, Italija.

Ne pij!

Ka alkohol ne da moči, nego jo jemle, glejmo nekaj zgle-dov. Neki angleški zdravnik je napravo poskušnjo pri delavcaj. Ednoj čupori je dao pivo piti, drugoj pa nikaj. I večer, gda je delo bilo končano, se je osvedočo, da so tisti, ki nikaj neso pili, več dela zvršili, kak tisti, ki so pili. Za en čas je spre-meno svoj načrt i je tistoj čupori dao malo piva piti, štera je dozday nikaj ne dobila, tistoj pa nikaj ne, štera je dozday do-bivala. I gledajte presenetliv uspeh pri prle slabejših delavcaj. Tej so zdaj več dela napravili, kak oni, ki so prle prvi bili. Prle prvi so zdaj postali zadnji, ar so pili malo piva.

V nekoj ciglani so delavci, ki neso nikšega alkohola pili, v ednom leti napravili 35.131 ciglov več, kak tisti, ki so malo piva pili. Zarazmite, petresetizezero stoedentreseti ciglov več. Za edno malo hišo zadosten material.

Leta 1908. so priredili tekmo na 100 kilometersko daljavo v Kielu. Tekmovalci so bili dvojni. Edni, ki so zmerno pili pivo, drugi pa, ki nikšega alkohola ne so pili. I uspeh? Tej, ki so zmerni pivci bili, so dobili dobrih 45^o%, ki pa nikaj ne so pili, pa so dobili skoro 92 procenta zmage.

Nišče naj zato ne guči, da alkohol da delavno moč, ne da je, nego jemle jo.

Kalendarje Srca Jezušovoga

so vsem naročnikom razdeljeni. Če je što ne bi dobo, naj se taki glasi, ka ne sfalijo prle, kak bi se zglaso za nje.

— Uprava v Črensovcih.